

ních výloh, je zřejmo, že, ať již běží o diety stanovené při úředních cestách, či o diety substituční nebo jiné, jde o služební činnost mimo stále služební místo a že — ježto pro účely stanovení státních hranic ve smyslu zák. č. 245/1921 Sb., resp. ve smyslu mírové smlouvy mezi mocnostmi spojenými a sdruženými a Německem z 28. června 1919 zvláštní samostatné úřady čsl. ve smyslu §§ 89 a 90 úst. listiny zřízeny nebyly — »stálým úředním místem« zaměstnance »přiděleného delimitační komisi« ve smyslu usnesení min. rady z 26. listopadu 1920 jest rozuměti ono úřední místo v rámci organizace státních úřadů čsl. zřízené, které státnímu zaměstnanci jest určeno, aby tam trvale konal službu. Má tedy cit. usnesení min. rady pod »stálým úředním místem« na mysli ona pravidelná úřední místa státních zaměstnanců, k nimž tito bez ohledu na činnost v delimitační komisi jsou trvale přikázáni, a která tedy s činností delimitační komise nemají nic společného.

Jde tedy ještě o to, zdali skutečností, že st-lům výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931 bylo od 1. března 1931 přiznáno činnové podle dosavadního sídla delimitační komise, se dočasné sídlo delimitační komise stalo stálým úředním místem zaměstnanců, o něž běží, ve smyslu shora uvedeném. Státi by se tak mohlo jedině tenkrát, kdyby st-lům bylo bývalo propůjčeno v sídle delimitační komise systemisované služební místo ve smyslu § 6 zák. plat. č. 103/26 Sb., nebo kdyby st-lé na služební místo v sídle delimitační komise byli bývali přeloženi (§ 67 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z.). Z výměru zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931 však nic takového neplyne, ježto i když se činnové podle § 12 plat. zák. vyměří . . . podle obce, ve které je trvalé úřední působišťe úředníkovy, nemůže jedině z té okolnosti, že se státnímu úředníku vyměří činnové podle určité obce, býti dovozováno, že tím bylo zároveň úředníku tomu v obci té stanoveno jeho trvalé úřední působišťe. Trvalé úřední působišťe úředníkovy je předpokladem pro stanovení činnového a nikoli naopak. Tím méně může žal. úřad ve svém odvodním spise hájiti právní stanovisko, že přiznáním činnového podle obce sídla delimitační komise byli st-lé postaveni na roveň úředníkům, jichž úředním působišťem bylo tehdejší sídlo čsl. delegace mezistátní komise pro úpravu hranice československo-německé a že přiznání tohoto činnového se rovnalo přeložení st-lů do tohoto místa; neboť pouhé přiznání činnového podle určité obce nemůže samo o sobě po zákonu jeviti účinků, jež se mu žal. úřad snaží přikládati.

Nemá tedy otázka přiznání činnového pro tvrzený nárok na diety ve smyslu výše cit. usnesení min. rady právní relevance a je pak pro posouzení nároku na tyto diety úplně nerozhodno, od kterého dne činnové ono st-lům bylo přiznáno. Nař. rozhodnutí nemá proto opory v zákoně.

Č. 11.223.

Zaměstnanci veřejní: * Žitím dítěte ve společné domácnosti ve smyslu § 12 odst. 8 plat. zák. (č. 103/26 Sb.) rozuměti sluší členství dítěte v této domácnosti.

(Nález ze dne 19. dubna 1934 č. 8073.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.206/34.

Věc: Josef B. v L. (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu financí o čínovné.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l, respicient finanční stráže v L. na Slov., žádal podáním ze 4. srpna 1931, aby mu od 1. července 1931 na základě § 28 odst. 2 plat. zák. bylo přiznáno čínovné podle skupiny míst »C« místo poukazovaného mu čínovného podle skupiny míst »D«, a odůvodňoval 3. prosince 1923) na bytě v O. v Čechách, kde oba chodí do obecné školy, žádost svoji tím, že za účelem vzdělání vydržuje syna Josefa (nar. 7. července 1914) na bytě v H. v Čechách, kde studuje na učitelském ústavě, dále dceru Růženu (nar. 13. března 1921) a syna Miloslava (nar. ježto ve služebním stanovišti st-lově je pouze jednotřídní řeckokatolická škola s vyučovacím jazykem rusínským. Na všechny tři děti přísluší st-li výchovné.

Výnosem gřř v Bratislavě z 9. prosince 1931 nebylo žádosti této podle § 28 odst. 2 plat. zák. vyhověno v podstatě z toho důvodu, že nebyla splněna podmínka nároku na čínovné podle skupiny míst C, že totiž dítě musí žítí mimo dobu, ve které je za účelem vzdělání nuceno bydletí odděleně, s otcem ve společné domácnosti, ježto st-l sice prokázal, že svoje děti Josefa, Růženu a Miloslava vydržuje na bytě mimo své bydliště za účelem školního vzdělání, avšak zmíněné děti nežily s ním po dobu celých hlavních školních prázdnin ve společné domácnosti. Poněvadž zmíněné děti se zdržovaly i v době hlavních školních prázdnin mimo st-lovo bydliště a nežily se st-lem ve společné domácnosti, musil st-lův požadavek za přiznání čínovného podle skupiny míst C býti zamítnut. Okolnost, že dotyčné děti žily se st-lem od 21. srpna do 12. září 1931, kdy st-l byl na dovolené v O., ve společné domácnosti v O., nemůže založiti nároku na čínovné podle skupiny míst C.

Stížnost, kterou st-l na toto rozhodnutí podal, byla zamítnuta nař. výnosem z důvodů uvedených ve výnosu gřř.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Z předpokladů, k nimž zákon platový č. 103/1926 Sb. v § 28 odst. 2 ve spojení s §em 12 odst. 8 víže nárok státního zaměstnance s čínovným skupiny míst D na čínovné podle skupiny míst C, je v daném případě na sporu toliko otázka, zda děti st-lovy za daného nesporného skutkového stavu, podle něhož děti ty zůstaly i po dobu hlavních prázdnin v Čechách, kde přes celé prázdniny žily ve společné domácnosti se st-lovou manželkou a v době od 21. srpna do 12. září 1931 i se st-lem, žily v kritické době ve společné domácnosti se st-lem.

Žal. úřad neklade pro odůvodnění nároku na vyšší čínovné v nař. rozhodnutí požadavek, aby státní zaměstnanec-otec žil s dítětem ve společné domácnosti právě ve svém bydlišti, žal. úřad dále v nař. rozhodnutí uznává, že děti st-lovy žily od 21. srpna do 12. září 1931 ve společné domácnosti se st-lem, vychází však z právního názoru, že je potřebí, aby děti po celou dobu hlavních školních prázdnin žily se svým otcem ve společné domácnosti.

Naproti tomu namítá stížnost, že podstatou společné domácnosti ve smyslu § 12 odst. 8 plat. zák. nemůže býti bydlení na stejném místě, nýbrž že pojem společné domácnosti nutno vykládati hospodářsky, a že tedy záleží na tom, zda se dítě dostává ukojení jeho životních potřeb v rámci a z prostředků spotřebního společenství s otcem. Předpoklad tento pak je i po názoru stížnosti v případě st-lově splněn, poněvadž se dětem st-lovým, i kdyby žily po celý rok odděleny od otce, dostává ukojení jejich životních potřeb v rámci a z prostředků spotřebního společenství, které je mezi nimi a otcem.

Nss dal stížnosti za pravdu.

Předpis § 12 odst. 8 plat. zák. dává státním zaměstnancům s činným skupiny míst D nárok na činné podle skupiny míst C v tom případě, když zaměstnanec ten je nucen dítě, na něž mu přísluší výchovné (§ 144) a jež s ním žije ve společné domácnosti, vydržovati na bytě za účelem školního nebo jiného odborného vzdělání mimo své bydliště. Ježto tedy zákon sám vychází z předpokladu, že dítě je vydržováno na bytě mimo bydliště otcovo, a současně klade důraz na to, aby žilo ve společné domácnosti s otcem, je zřejmo, že k pojmu »společné domácnosti s otcem« ve smyslu § 12 odst. 8 plat. zák. nemůže jako podstatný znak náležeti bydlení na téže místě. Uváží-li se dále, že zákon platový i v § 144, na něž se v § 12 odst. 8 odkazuje, v odstavci 4 staví děti, které žijí ve společné domácnosti státního zaměstnance-otce, proti dětem, na jejichž výživu otec toliko přispívá, vysvitne, že přispíváním na výživu dětí dlužno rozuměti zcela jiný vztah mezi rodiči a dětmi, než je žití ve společné domácnosti, a že naopak k pojmu společné domácnosti nestačí pouhé plnění povinnosti alimentární. Ježto pak smyslem ustanovení § 12 odst. 8 plat. zák. jest, aby státním zaměstnancům v místech zařazených do skupiny D, kteří svoje děti musejí za účelem vzdělání (školního neb odborného) míti na bytě v jiném místě, než ve svém bydlišti, byly ulehčeny náklady vzdělání těchto dětí, dlužno míti za to, že zákonodárce úpravou tou měl na zřeteli hospodářskou funkci domácnosti a že tedy »žitím ve společné domácnosti« rozuměl onen vztah, který dítě činí členem domácnosti jakožto organizace hospodářské, t. j. individualisovaného sdružení zařízení, určených k tomu, aby jednotlivec nebo několik jednotlivců sdružených, zpravidla příslušníci rodinného svazku, pomocí jich společně obstarávali ukojení svých podstatných potřeb životních (srov. Boh. A 8383/30). Dlužno tedy dikci § 12 odst. 8 plat. zák. »jež s ním žije ve společné domácnosti« čísti jako »jež je členem jeho společné domácnosti«. Otázku pak, zda v konkrétním případě toto členství nebo příslušnost k oné hospodářské organizaci jest ještě dána, jest quaestio facti a bude zodpovědění její záviseti na různých okolnostech, ten který vztah dítě k rodině doprovázejících nebo určujících.

Žal. úřad však uplatněný nárok st-lův s těchto hledisek neposuzoval, vycházejí z právního názoru, že směrodatnou je jediné okolnost, zda děti st-logy se st-lem žily po celou dobu hlavních prázdnin ve společné domácnosti, čímž vzhledem k tomu, že žal. úřad sám uznává, že v době od 21. srpna do 12. září 1931 děti ty se st-lem skutečně žily ve společné domácnosti, žal. úřad nepochybně, jak také plyne z jeho odvodního spisu, chce říci, že předpokladem sporného nároku jest, aby po celou

dobu, po kterou trvají hlavní prázdniny, st-l se svými dětmi na stejném místě skutečně bydlel. Náзор tento je však mylný, a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. (Srov. i nář. Boh. A 11.206/34.)

Č. 11.224.

Zaměstnanci veřejní: Jak jest postupovati při vyměření pense býv. vrchního služného podle zák. č. 70 a vl. nař. č. 96/1930 Sb.

(Nález ze dne 21. dubna 1934 č. 15.802/32.)

V ě c: Vojtěch B. v L. proti ministerstvu vnitra o úpravu odpočivných platů podle zák. č. 70/1930 a vl. nař. č. 96/1930 Sb.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podle správních spisů sloužil st-l jako konceptní úředník župní od 1. dubna 1884 do 30. června 1896 a dále jako hlavní služný do VII. hodn. třídy jmenovaný s požitky 1. stupně VII. hod. třídy od 11. října 1914 do 31. října 1918, kterýmžto dnem byl přeložen na trvalý odpočinek. Výměrem min. pro Slov. z 27. listopadu 1926 byly st-li upraveny odpočivné požitky podle zásad zák. č. 310/1924 Sb. a jemu od 1. ledna 1925 přiznány odpočivné požitky: Pense ročních 7.310 Kč 40 h, totiž 80% pensijního základu 9.138 Kč (služné 7.308 Kč, 50% místního přídatku pro Prahu 1.830 Kč) a mimo to drahotní přídatek i mimořádná a nouzová výpomoc.

Konečným usnesením municipálního výboru býv. župy Novohradské z 18. listopadu 1919 bylo uznáno, že st-l vykazuje od 1. dubna 1884 do 30. června 1896 dobu 147 měsíců v hodnosti služného a od 11. října 1914 do 31. října 1918 službu v hodnosti vrchního služného v trvání 180 měsíců, celkem tedy 327 měsíců, takže mu ve smyslu bodu 2 § 18 statutu přísluší doba 373 měsíců, to jest 31 roků pro výměru výslužného a podle § 28 statutu 82% posledního základního platu jako výslužné. Dále bylo konečným usnesením župního úřadu ve Zvolenu z 3. listopadu 1926 pravoplatně rozhodnuto, že st-l jako bývalý hlavní služný v L. má podle § 17 pensijních statutů bývalé župy novohradské od 1. dubna 1884 do 30. června 1896 s použitím § 18 pens. statutu býv. župy novohradské č. 23.892/1913 168 měsíců služební doby do pense započitatelné a dále na základě cit. statutu od druhého účinkování jako hlavní služný od 11. října 1914 do 31. října 1918 podle bodu 2 § 18 statutu 192 měsíců, takže do pense započitatelná jeho služební doba činí 168 a 192, úhrnem 360 měsíců, čili 30 roků. Podle § 28 cit. statutu má nárok na 80% pensijního základu, kterýmž jest jeho poslední požívané základní služné dle stavu z 28. října 1918 ročních 4.880 K, tudíž pense sama ročních 3.840 Kč mimo vedlejší požitky.

Výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 15. prosince 1930 byly mu od 1. ledna 1930 upraveny odpočivné platy podle zák. č. 70/1930 Sb. a §§ 3 a 48 vl. nař. č. 96/1930 Sb. tím způsobem, že mu bylo poukázáno výslužné ročních 26.880 Kč, totiž 80% nové pensijní základny 33.600 Kč (služné 5. platové stupnice, stupně e) s 1 náslužným přídatkem).